

*Централізована бібліотечна система
Хмельницької міської територіальної громади
Бібліотеки-філії №№ 9, 15*

МІКРОРАЙОН ДУБОВЕ

Інформаційна довідка

Хмельницький
2021

Свою історію мікрорайон Дубове розпочинає від колишнього урочища, що розташувалося на берегових схилах річки Кудрянки за два кілометри на південь від околиці Проскурова. Поблизу урочища був дубовий гай. У першій половині XIX ст. проскурівська управа вирішила більш ефективно використовувати свої заміські землі для поповнення міського бюджету й ініціювала побудову на Кудрянці двох ставків та млинів в урочищах Ракове та Дубове. Так з'явився млин та став Дубовий, а поруч виник хутір Дубовий. Хутір входив у межі міста, а дерев'яний млин належав до міських маєтностей.

У 1888 році був затверджений проєкт розширення Проскурова, за яким дещо вище хутора і ближче до міста військовому відомству надали 18 десятин і 10 соток землі для будівництва військового містечка для 35-ого драгунського Белгородського полку та одну десятину 2 390 соток землі для військового шпиталю. Будівництво вела спеціальна «Войсковая строительно-хозяйская комиссия по опытной постройке в Проскурове казарм». Ця комісія мала в розпорядженні не лише техніків та робочу силу, а навіть тимчасовий цегельний завод у тому ж передмісті Дубове. У вересні 1889 року у Проскурів почали прибувати підрозділи полку. Військове містечко було повністю недобудованим, у місті розмістився лише штаб і тилові підрозділи, а ескадрони кавалерії розквартирувались у шести приміських селах – Малиничі, Ружичанка, Карпівці, Копистин, Шумівці, Перегінка. Вводив полк до Проскурова полковник барон фон Корф – відомий військовий, представник аристократії. Перша черга будівництва комплексу військового містечка завершилася у листопаді 1890 року, що надало можливість всім ескадронам Белгородського полку розміститись у Проскурові. З того часу колишній крихітний хутір Дубовий було вже не впізнати, та й називати його стали вже – передмістя Дубове. Від військового містечка до залізничного переїзду, який іменувався Поштовим, проклали першу дубівську вулицю, яка отримала назву Белгородська (нині – Козацька). До історії мікрорайону початку XX століття можна додати чимало цікавих фактів. Ось лише один із них: 1910 року саме у Дубове був збудований перший в місті централізований питний водогін, який складався з двох свердловин та помпової станції й забезпечував потреби військових-кавалеристів Белгородського полку. У самому ж місті Проскурові водогін з'явився набагато пізніше – у 1929 році.

Під час перебування в Дубове Белгородським полком командували знані воєначальники царської армії: у 1893-1899 роках командиром полку був М. Папа-Афанасопуло, у 1899-1901 – Є. Гернгросс, у 1901-1904 – Г. Зандер, у 1904-1908 – В. Хитрово, у 1908-1913 – В. Франковський. Також, відзначимо, що у Проскурові в полку служило чимало відомих військових: Архип Петровський (у 1889-1909) – вахмістр, ветеран полку, який став прообразом для фігури унтерофіцера серії олов'яних солдатиків 1886 року; Олександр Казаков (у 1908-1914) – льотчик, найкращий пілот-винищувач Першої світової війни; Микола Шинкаренко (у 1911-1914) – генерал-майор, відомий у діаспорі письменник та літературознавець (літературний псевдонім – Микола Белогорський) та багато інших.

Після встановлення радянської влади, у 1922-1939 роках в казармах Белгородського полку частково розміщувались підрозділи 1-ї Запорізької дивізії Червоного козацтва (вони також розміщувались в міських казармах, що у 1892 році були побудовані біля переїзду на Дубове). У Запорізькій дивізії та у 1940 році на базі 1-го кінного корпусу Червоного козацтва створений мотомеханізований корпус, а 1-шу Запорізьку дивізію Червоного козацтва перейменували на 32-у кавалерійську дивізію. Додамо, що серед командувачів дивізії Червоного козацтва було чимало видатних командирів – В. Примаков, М. Дьомичев, С. Туровський, П. Григор'єв та інші.

У такий спосіб у першій половині ХХ сторіччя у Дубовому мешкали переважно військові – спершу кавалеристи царської армії, а з 1920-х років – Червоні козаки. У 1938 році цивільного населення тут було всього 219 осіб.

Після війни більшу частину 1-го військового містечка кавалеристів віддали під житло, й від його давніх будівель збереглося до наших днів чимало споруд, які легко впізнати за характерною червоною цеглою. Це переважно житлові помешкання (будинки на вулицях Купріна, Городовикова, Гастелло та інші) та господарські споруди (стайні, водонапірна вежа тощо).

Найпомітнішою спорудою, що збереглася від минулого століття є **Храм Андрія Первозванного**. Побудований у 1904 році, він був освячений на честь Святого Миколи Чудотворця та виконував функції полкової церкви Белгородського полку. На його будівництво за типовим проектом було виділено 44 тис. руб., храм мав у 1,5 яруси сосновий іконостас із позолотою та чудовий внутрішній розпис. З перших днів радянської влади храм зачинили, а згодом стали використовувати як спортзал. Богослужіння було відновлено лише у 1991 році. Колишня полкова церква стала соборним храмом Андрія Первозванного і підпорядкована нині Хмельницькому єпархіальному управлінню Православної церкви України.

У 1950-60-х роках Дубове значно розширилося – тут розбудували 2-е військове містечко для військовослужбовців 17-ї гвардійської Єнакієво-Дунайської орденів Червоного Прапора і Суворова мотострілецької дивізії, що прибула до міста на постійне місце дислокації у 1956-1957 роках. Зараз в мікрорайоні також є військові частини, зокрема: в/ч А15-38, А38-08 та ін.

Серед військовослужбовців, що жили та служили у Дубовому було чимало видатних людей.

Крім військових частин у Дубовому розміщені інші визначальні для міста Хмельницького заклади та установи. Серед них – Інститут соціальних технологій університету «Україна», що знаходиться по вулиці Ярослава Мудрого.

Цей вищий навчальний заклад був створений як хмельницьке представництво університету «Україна» у вересні 1999 року, керівником призначено М. Чайковського. У грудні 2002 року представництво було реорганізоване у філію, а у червні 2005 року – в Інститут соціальних технологій. Нині в інституті на 8 кафедрах працює 12 докторів наук (з них 6 – штатні), 50 кандидатів наук (з них 27 – штатні), які готують фахівців у галузі

соціальної роботи, фізичної реабілітації, психології, правознавства, видавничої справи тощо. На денній формі навчається до 600 студентів, на заочній – до 1400. Корпуси навчального закладу благоустроєно, прилеглу територію прикрашає сквер з пам'ятником Григорію Сковороді та скульптура «Сонячний годинник».

На тій же вулиці Ярослава Мудрого розміщені художні майстерні Хмельницької творчої організації художників, у яких працює чимало відомих митців.

По вулиці Козацькій розташоване АТВТ «Хмельницькголовпостач» – одне із найбільших підприємств подібного типу в Україні.

На вулиці Купріна діє один із найбільших в області торговельно-ринкових комплексів ТСЦ «Дубове», що славиться гуртовим овочевим ринком.

Одна з головних магістралей мікрорайону Дубове – **вулиця Козацька**. Бере початок від вул. Купріна і пролягає далі вниз до вул. Івана Франка (район залізничного переїзду). Виникла у другій пол. ХІХ ст. і від 1890-х років мала назву Белгородська – на честь того, що в ті роки на території передмістя Дубове розташовувався Белгородський кавалерійський полк. У 1929 році вулиця отримала назву Червонокозача – на честь 10-ої річниці заснування 1-ої Запорізької дивізії Червоного козацтва. У 1992 році вул. Червонокозачу перейменували на Козацьку.

Саме на цій вулиці нині проживає видатний поет **Савчук Петро Миколайович**. Народився 24 липня 1935 року в селі Янівка (нині Іванівка) Новоушицького району Кам'янець-Подільської (нині Хмельницької) області в сім'ї колгоспників. Закінчивши початкову школу у рідному селі, пішов працювати пастухом. Потім працював трактористом, одночасно вчився у вечірній школі. Після служби в армії працював механізатором, водієм, слюсарем. Перший вірш надрукував у Новоушицькій районній газеті «Радянське слово» в 1962 році. Автор книг «Над Дністром» (1990), «Полум'я роси» (1991), «Золотавий дивосвіт» (1993), «Рядки з дороги» (1998), «На поклик пам'яті» (2002), «Крило життя» (вибране, 2005), «Ой життя, ой буття» (2006), книги гумору «Водій у тигровій шкурі» (1995), «Печатка на тілі» (1997), «Як таємне стало явним» (1999), «Обмануте щастя» (2000), «Невдала зустріч» (2001), «Причина – в соллярці» (2003), «Дружні пародії на ліричні мелодії» (2004), «Вірність часу» (2006), «Кожен по-своєму» (2007), «Викрутаси на Парнасі» (2008), «Секрет заможності» (вибране, 2008). Член Національної спілки письменників України. Лауреат обласних премій імені М. Годованця, імені Якова Гальчевського «За подвижництво у державотворенні».

Однією з важливих магістралей мікрорайону є **вул. Купріна**, що остаточно сформувалась у 1960-х роках. Вона бере початок від вул. Кам'янецької в районі Ружичної і пролягає масивом із переважно приватною забудовою мікрорайону Дубове до вул. Маршала Красовського (початок колишнього старого аеродрому). Названа на честь письменника О. Купріна (1870-1938) – класика літератури, який у 1890-1894 роках служив

у 46-му Дніпровському піхотному полку, що дислокувався у Проскуріві. Був приписаний до мандрівного батальйону, деякий час перебував у Волочиську. Саме в роки військової служби на Поділлі розпочалася його літературна діяльність – він пише оповідання «Екзикуція», «В п'їтьмах», «Місячна ніч». В 1894 році О. Купрін вийшов у відставку і присвятив своє життя літературі. До 1901 року мешкав в Україні, переважно у Києві. Про перебування в Проскуріві згадується у повісті «Поєдинок». Серед інших відомих творів О. Купріна – повісті «Олеся», «Яма», «Гранатовий браслет».

У 2002 році вулицею Купріна (від перехрестя з Кам'янецькою) була прокладена тролейбусна лінія, на якій організовано рух тролейбусів за маршрутом №15: вул. Примакова – вул. Городовикова. Серед інших вулиць згадаймо:

Вулиця Сіцінського Юхима – виникла у другій пол. ХІХ ст. Від 1890 року мала назву Підказармена – від місця розташування нижче казарм Белгородського кавалерійського полку, який в ті роки дислокувався на території передмістя Дубове. В 1946 році вулиця отримала назву на честь генерала армії М. Ватутіна (1901-1944) – у 1943-44-х роках командуючого 1-м Українським фронтом, війська якого визволяли Хмельницьку (тоді Кам'янець-Подільську) область від німецько-фашистських окупантів. Саме під час проведення операцій по визволенню півночі області, 29 лютого 1944 року, М. Ватутін був важко поранений, попри зусилля лікарів, 15 квітня генерал помер у київському госпіталі.

У 2016 році внаслідок декомунізації вулиця перейменована на честь Ю. Сіцінського. У цьому ж мікрорайоні є однойменний провулок (виник у 1966 р.).

Сіцінський Юхим (Євфимій) Йосипович (1858-1937) – церковний діяч, історик, археолог, етнограф, музеєзнавець, видатний дослідник історії Поділля. Народився у с. Мазники, нині Деражнянського району Хмельницької області. Закінчив Кам'янець-Подільську духовну семінарію, Київську духовну академію. У Подільській єпархії у 1882-1918 рр. був редактором ряду періодичних видань, у 1890-93 рр. – секретарем Подільського єпархіального історико-статистичного комітету, з 1903 р. – головою Подільського церковно-археологічного товариства. Один із засновників (1890) першого на Поділлі музею – давньосховища. Був беззмінним директором цього закладу в 1891-1922 рр. Один із засновників Кам'янець-Подільської «Просвіти» (1906), брав активну участь у діяльності Кам'янець-Подільського комітету охорони пам'яток старовини, мистецтва і природи (із 1921). Підтримував вимогу національно свідомої частини духовенства щодо українізації Церкви. Доклав значних зусиль для заснування 1918 р. Кам'янець-Подільського державного українського університету, приват-доцент, викладав історію Поділля, історію українського мистецтва. Науковий доробок ученого охоплює широке поле питань місцевої історії, археології, етнографії, архітектури. Автор понад 200 наукових праць, засновник краєзнавчої школи поділлєзнавства. Зазнав політичних репресій та утисків з боку влади у 1930-ті рр. Помер і похований у Кам'янці-

Подільському. У 2004 р. встановлено Хмельницьку обласну премію імені Юхима Сіцинського – у галузі історико-краєзнавчої роботи, збереження історико-культурної спадщини.

Вулиця Петра Болбочана – заснована в 1966 р. У колишньому 2-ому військовому містечку КЕЧ. Названа на честь Городовикова – радянського військового діяча. У 2016 році внаслідок декомунізації вулиця перейменована на честь Петра Болбочана. У цьому ж мікрорайоні є однойменний провулок, який заснований 2011 року як відгалуження від вулиці Козацької до гаражного кооперативу «Авіатор». Першу назву отримав – пров. Городовикова. У 2016 році перейменований на пров. Петра Болбочана.

Болбочан Петро Федорович (1883-1919) – полковник Армії УНР, один із найавторитетніших військових діячів. У 1918-1919 рр. командував Запорізьким корпусом Армії УНР, який наприкінці 1918 р. підтримав Директорію УНР та на початку 1919 р. вів запеклі бої проти більшовицьких військ під Житомиром, Вінницею, Проскуровим. У 1919 році штаб Запорізького корпусу певний час перебував у Проскурові, в будівлі колишнього міського банку. У червні 1919 року полковник був безпідставно звинувачений військовим керівництвом УНР у невиконанні наказів та змові з метою державного перевороту, заарештований у Проскурові та розстріляний на станції Балин (нині Дунаєвецького району Хмельницької області). Вирок визнаний помилковим, славне ім'я полковника П. Болбочана реабілітовано.

Вулиця Гастелло – заснована в 1966 році, названа на честь М. Гастелло (1907-1941) – льотчика, учасника Другої світової війни. Під час війни – командир ескадрильї бомбардувальників, загинув 26 червня 1941 року, спрямувавши свій літак, підбитий у бою, на ворожу колону танків.

У сучасному Дубове більше приватних будинків, ніж багатопверхівок. Дачний масив (кінцева зупинка маршрутки №30) повільно заселяють люди. У багатьох приватних будинках в цьому мікрорайоні діють міські комунікації. Будинки переважно двоповерхові. Велика кількість складських приміщень.

Супермаркетів тут майже немає, є тільки філія мережі супермаркетів «BULKA» та магазин побутової хімії мережі «ЩОДНЯ». Є дитячі майданчики, школа №2, дитячі садочки. По вулиці І. Франка, 57 розташований навчально-виховний комплекс № 2. 1 вересня 1988 року була збудована і відкрита школа, в якій в 44 класах почали навчатися 1343 учні, працювало 120 учителів. В 1990 році – почав працювати перший комп'ютерний клас «Корвет». В 1998 році – створено навчально-виховний комплекс №2 (дошкільний заклад – загальноосвітня школа-колегіум).

**Хмельницький інститут соціальних технологій вищого
навчального закладу Відкритий міжнародний університет
розвитку людини «Україна»**
вул. Ярослава Мудрого, 2

рівня академічної та наукової підготовки студентів і професорсько-викладацького складу.

Завдяки принциповості у роботі та реалізації ідеї технологізації навчання студентів з обмеженими функціональними можливостями інститут першим в області та одним із перших в Україні реалізував на практиці систему інтегрованого навчання студентів спільно зі студентами з особливими потребами, а з 2008/2009 навчального року перейшов до системи інклюзивного навчання. Тепер це єдиний заклад вищої освіти інклюзивного типу в регіоні. Навчально-виховний процес базується на концепції розвитку інклюзивного освітнього простору: формування інклюзивної компетентності особового складу, забезпечення соціально-педагогічного та корекційно-реабілітаційного супроводу навчальної діяльності студентів з особливими потребами, забезпечення безбар'єрного архітектурного середовища.

За роки діяльності закладу дипломи державного звання отримали понад 8 тис. студентів денної, заочної та дистанційної форм навчання, зокрема, студенти з інвалідністю – понад 800 осіб. Серед випускників – відомі політики, службовці високих рангів, юристи державних і приватних фірм, працівники банківських установ, психологи, соціальні працівники, фахівці у сфері фізичної культури та спорту, підприємці, журналісти, громадські діячі та ін. Варто серед них відзначити видатних особистостей регіону: Радущинська О. П. – відома письменниця, дипломант, лауреат багатьох премій, кавалер ордену княгині Ольги III ступеня, громадська діячка, волонтерка АТО; Пуча В. І. – заслужений майстер спорту України, заслужений тренер України (2014 р.), президент Подільського центру традиційного карате «Пересвет»; Абаєв О. П. – народний герой України та ін.

Сьогодні у ХІСТі вищу освіту здобувають близько тисячі осіб, з яких 7% – це молодь з особливими потребами, 10 % – студенти-воїни АТО.

Спеціальності:
«Право»,
«Психологія»,
«Соціальна робота»,
«Фізична культура і спорт, фізична
терапія, ерготерапія»,
«Інформаційна, бібліотечна та архівна
справа».

Освітньо-кваліфікаційні рівні –
молодший спеціаліст, бакалавр, магістр.

Очолує інститут доктор педагогічних наук, професор Чайковський Михайло Євгенович. На громадських засадах з 1994 року – засновник і голова Подільського товариства імені Г.С. Сковороди. За його ініціативи розроблено та встановлено пам'ятник філософу, просвітителю XVIII ст. Г. Сковороді і створено однойменний парк на території інституту.

Потужна навчально-матеріальна база інституту відповідає усім вимогам вищого навчального закладу III-IV рівнів акредитації. Особливо слід відзначити Інформаційно-комп'ютерний центр з вільним виходом у мережу Інтернет та власну бібліотеку з понад 30 тис. примірників навчальної та наукової літератури. Важливою практичною базою у закладі є Навчально-реабілітаційний центр та Центр соціальної інклюзії.

Навчальний процес здійснюють чотири провідних кафедри: «Правознавства», «Психології та соціальної роботи», «Інформаційної справи та економічних дисциплін», «Фізичної терапії, ерготерапії та фізичної культури і спорту».

Щорічно тут проводять всеукраїнські науково-практичні конференції «Актуальні проблеми підготовки фахівців соціальної сфери», «Соціально-педагогічна робота в закладах освіти інклюзивної орієнтації», «Актуальні проблеми підвищення професійної компетентності майбутніх фахівців-реабілітологів», «Підтримка та реабілітація учасників бойових дій в Україні: досвід та перспективи», «Навчання і виховання в інклюзивному освітньому просторі: теорія та практика». Студенти інституту є неодноразовими переможцями наукових конкурсів молодих дослідників не лише в університеті, але й на всеукраїнському рівні. З 2009 року у закладі видають збірник наукових праць, який включено до переліку наукових фахових видань України у галузі педагогічних наук, а з цього року розпочато видання ще й збірника наукових праць молодих вчених для студентів, магістрантів та молодих дослідників.

Навчально-виховна робота закладу базується на студентських заходах міського, обласного та всеукраїнського рівнів. Студенти з особливими потребами щорічно перемагають у різних номінаціях Всеукраїнського фестивалю творчості студентів-інвалідів «Сяйво надій».

За роки діяльності інституту вищу освіту здобували талановиті та титуловані спортсмени різних рівнів, а саме: майстри спорту міжнародного класу, майстри спорту, кандидати у майстри спорту, чемпіони України, призери чемпіонатів (з футболу, футзалу, волейболу, баскетболу, шахів, тенісу, настільного тенісу, плавання, велоспорту, аеробіки, веслування на байдарках, лижних перегонів, легкої та важкої атлетиці, фехтуванні, боротьбі, єдиноборстві). Щорічно команда інституту бере участь у студентській Спартакіаді університету. І останні роки почесно виборює загальнокомандне перше місце (2017 р., 2018 р.).

При інституті діє коледж з можливістю навчання на базі 9 та 11 класів за спеціальністю «Право».

Пам'ятник Григорію Савичу Сковороді, встановлений на території Хмельницького інституту соціальних технологій (за адресою м. Хмельницький, вул. Толбухіна, 2А), відкрито 2 жовтня 2009 року. Ця подія приурочила 15-й річниці Подільського товариства ім. Г. С. Сковороди та 10-й річниці створення Хмельницького інституту соціальних технологій. Він є першим на Хмельниччині пам'ятником видатному українському філософу, поету та просвітителю XVIII ст. Ініціатором створення пам'ятника був Михайло Євгенович Чайковський – голова Подільського товариства ім.

Г. С. Сковороди, ректор Хмельницького інституту соціальних технологій. Відкриття пам'ятника мало за мету виховання молоді, утвердження високої духовної культури і загальнолюдських цінностей.

Пам'ятник створений Василем Івановичем Корчовим. Це талановитий майстер та скульптор, лауреат багатьох конкурсів живопису

та скульптури, який працює в стилі доби грецької класики та еллінізму. За створення пам'ятника Г. С. Сковороди у 2009 році Василь Корчовий отримав диплом лауреата премії КОНСХУ «Мистець» ім. Михайла Лисенка. Він зумів відтворити у камені неповторний образ видатного українця, людини, яка, як зазначив академік Баглій, була «батьком української філософії», духовним учителем для сучасників та нащадків.

НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНИЙ КОМПЛЕКС №2

вулиця І. Франка, 57

Навчально-виховний комплекс №2 (дошкільний заклад – загальноосвітня школа – колегіум) – це реальна модель нової форми безперервного навчання та виховання, що, безперечно, забезпечує наступність у навчально-виховному процесі всіх складових комплексу, всебічний розвиток особистості кожної дитини, розкриття її індивідуальних можливостей, здібностей/обдарувань.

НВК № 2 як заклад нового типу базується у своїй діяльності на таких основних інноваційних засадах:

1. Впровадження нових комп'ютерних та мультимедійних технологій у навчально-виховному процесі, що забезпечує кожній дитині можливість обирати свою власну траєкторію навчання, докорінно змінити технологію отримання нових знань, більш ефективно побудувати організацію навчально-пізнавальної діяльності, дидактичним засобом якої є персональний комп'ютер.

2. Залучення вчителів та учнів комплексу до експериментально-дослідницької діяльності, їхня співпраця і співтворчість як дослідників.

3. Забезпечення інноваційного підходу до організації методичної та наукової роботи в комплексі, спрямованої на підвищення педагогічної майстерності, фахового рівня, розвитку творчого потенціалу як учнів, так і вчителів навчального закладу.

Дитяча бібліотека-філія №15 у мікрорайоні Дубове створена в листопаді 1980 року у пристосованому приміщенні п'ятиповерхового житлового будинку по вулиці Козацькій, 54/1 і займала 9 квадратних метрів. Фонд бібліотеки складав 2900 примірників. З 3 січня 1981 року бібліотека розпочала обслуговувати користувачів.

Першим бібліотекарем стала Недбай Катерина Степанівна. У 1990 році, за підтримки міської влади, вдалося покращити умови – бібліотеці надане нове приміщення по вулиці Гастелло, 16, де в цьому ж будинку вже працювала **бібліотека-філія №9** для дорослих, а це сприяло значному покращенню обслуговування користувачів всіх вікових категорій.

Бібліотека тісно співпрацює з НВК №2, клубом школярів «Романтик». Спільно проводять акції та масові заходи. Допомагає в роботі бібліотеки її актив, який складають кращі користувачі, їхні батьки та вчителі.

Бібліотека-філія №9. У 60-70-ті роки в Хмельницькому ведеться інтенсивне будівництво. Будуються підприємства, нові житлові масиви, місто швидко розширює межі, зростає кількість населення. Разом з розбудовою розширюється й мережа бібліотек. В 1968 році в мікрорайоні Дубове почала свою діяльність бібліотека №9. Вона була розташована на першому поверсі сімейного гуртожитку по вул. Ватутіна. Все приміщення бібліотеки займало 2 кімнати.

Першою завідуючою бібліотеки була Олешко Н. М., у 1970 р. – Українець П. М., а з 1973 р. по 1974 р. – Рибак О. П. До 1970 р. бібліотека

налічувала 1000 читачів. Книжковий фонд не перебільшував 12,0 тис. примірників. В 1974 р. посаду завідуючої зайняла Ходот Ганна Федорівна. У 1976 р. книжковий фонд налічував уже 14 676 примірників, кількість користувачів зростає до 1250. В 1985 році завідуючою стала Шевченко Надія Олександрівна.

Книжковий фонд налічував 23 533 примірників. Кількість читачів досягла 1 400 мешканців мікрорайону. Поступово покращувались умови роботи бібліотеки. Вона перемістилася у просторе приміщення по вул. Гастелло в центрі мікрорайону. В 2001 р. завідуючою стала Зайцева Ніна Федорівна. Фонд бібліотеки налічує 24 478 книг. Кількість користувачів перевищує 1 500. З 2011 року бібліотеку очолювала Черненко Валентина Ігорівна, з вересня 2012 року – Шандорук Марина Миколаївна, з липня 2013 року – Шевчук Людмила Іванівна.

Книгозбірні успіх забезпечив ентузіазм людей, які працювали і працюють у бібліотеці. Вона активно співпрацює з Радою ветеранів мікрорайону Дубове та молодіжним клубом «Романтик».

Сімейний клуб «Пазл»

вул. Козацька, 61а

Клуб був відкритий наприкінці 2018 року. У ньому працює психолог, логопед та педагог, вчитель англійської мови, які проводять розвиваючі заняття.

Клуб розрахований на проведення тренінгів для сімей, а також занять для підлітків, дітей дошкільного та молодшого шкільного віку.

Проводять майстер-класи на різну тематику та консультації по вихованню та розвитку.

Там пропонують розвиток дитини у формі гри за напрямками:

- сенсорно-музичні ігри-заняття;
- розвиток образної моторної пам'яті;
- наочно-дійового мислення;
- дрібної моторики;
- розвиток пізнання навколишнього середовища;
- фізкультурні ігри-розваги.

У закладі діє клуб для підлітків "TeenLife"13+, де обговорюють підліткові помилки, довіру дорослим, безпеку.

Також функціонує клуб для батьків, де проводяться семінари на теми:

- Догляд за малюком;
- Партнерські пологи;
- Вакцинація;
- Грудне вигодовування.

Відвідувачам пропонують креативні майстер-класи «Країна майстрів», рухливі ігри на свіжому повітрі та квести, тематичні вечірки, ранкову гімнастику з елементами нейройоги.

Спортивний клуб «Платина»

вул. Ранкова, 2а

Керівник – Сас Р.

Заклад працює щодня з 16.00 та знаходиться у підпорядкуванні управління молоді та спорту Хмельницької міської ради.

Тут відвідувачі отримують фізичну підготовку та навички атлетизму, формують своє фізичне тіло. У залі знаходяться тренажери для рук, спини, ніг. Професійний тренер-інструктор допомагає привести тіло в ідеальну форму на групових та індивідуальних заняттях.

Також у мікрорайоні Дубове діє клуб «Супермен» (вул. Ранкова, 1). Керівник клубу – Майструк І. Напрямок клубу – кікбоксинг.

Партнером книгозбірень мікрорайону (№9 та №15) є підлітковий клуб «Романтик» (вул. Козацька, 56/1). Керівник клубу – Містюк Л. Клуб організовує дозвілля юних мешканців Дубове.

До того ж у мікрорайоні знаходяться такі медичні заклади: **центр сімейної медицини №1** (вул. Гречка, 12) та **амбулаторія сімейної медицини №5** (вул. Ранкова, 1).

Ветеринарна клініка

вул. Ярослава Мудрого, 1

Працює з понеділка по суботу.

Клініка відкрилась в 2018 році. У ній проводять діагностику та лікування захворювань тварин, вакцинування, чіпування та грумінг, виклик ветеринара додому. Тут працює досвідчений ветеринар Айшпур Роман, який проводить операції та консультації домашнім улюбленцям.

Хмельницький обласний благодійний фонд «Сіон» вул. Ранкова, 1

Хмельницький обласний благодійний фонд «Сіон» був створений у м. Хмельницькому 6.06.2006 року.

Завдання організації:

- сприяння практичному здійсненню загальнодержавних, регіональних, місцевих та міжнародних програм, що спрямовані на поліпшення соціально-економічного становища набувачів благодійної допомоги;

- поліпшення матеріального становища набувачів благодійної допомоги, сприяння соціальній

реабілітації і адаптації нарко- та алкозалежних людей, людей, хворих на ВІЛ/СНІД, малозабезпечених, безробітних, інвалідів та інших осіб, які потребують піклування, а також надання допомоги особам, які через свої фізичні або інші вади обмежені в реалізації своїх прав і законних інтересів.

Фонд здійснює соціальну реабілітацію і адаптацію людей, які перебувають у місцях позбавлення волі, їхнім родичам, людям, що умовно звільнені та тим, які звільнюються з місць позбавлення волі.

На базі «Сіон» діє громадський центр «Допомога», де надають такі послуги:

- індивідуальні та групові консультації соціальних працівників, юристів та психологів;
- проведення тренінгів та інформаційних занять для клієнтів проєкту;
- проведення груп самопомоги;
- консультування клієнтів проєкту лікарем-інфекціоністом;
- видача та обмін шприців, видача презервативів;
- сприяння в медичному обстеженні (тестування на ВІЛ, ППСШ, флюорографія, аналіз крові);

- надання соціально-психологічної підтримки родичам та близьким клієнтів;
- організація дозвілля клієнтів;

- надання побутових послуг (нічліг, гарячі обіди, душ, прання, прасування, чистий одяг, послуги перукаря);
- переадресація клієнтів в інші організації – партнери, з якими підписано угоди про співпрацю;
- соціальний супровід клієнтів;
- подальше влаштування в реабілітаційні центри України.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА:

1. Державний архів Хмельницької області (далі – ДАХМО). – Ф. 117. – Оп. 1. – Спр. 39.
2. ДАХМО. – Ф. 240. – Оп. 1. – Спр. 14.
3. ДАХМО. – Ф. 240. – Оп. 1. – Спр. 65.
4. ДАХМО. – Ф. 240. – Оп. 1. – Спр. 193.
5. Єсюнін С. М. Військові частини Проскурівського гарнізону у другій пол. 19-на поч. 20 ст. / С. М. Єсюнін // Літопис Хмельниччини – 2010: краєзнавчий збірник. – Хмельницький, 2010. – С. 48-79.
6. Єсюнін С. М. Вулиці міста Хмельницького / С. М. Єсюнін. – Тернопіль, 2005. – 154 с.
7. Єсюнін С. М. До історії мікрорайонів міста Хмельницького / С.М.Єсюнін // Літопис Хмельниччини – 2007: краєзнавчий збірник. – Хмельницький, 2007. – С. 182-199.
8. Єсюнін С. М. Місто Хмельницький : історія, події, факти. – Хмельницький, 2008. – 126 с.
9. Єсюнін С. Православна церква в містах Подільської губернії наприкінці 19 століття // Історія релігій в Україні. Науковий щорічник 2007. Книга 1. – Львів, 2007. – С. 392-397.
10. Сведения об удобствах квартирного размещения всех родов войск в Подольской губернии с квартирной картою. – СПб, 1837.
11. ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ ІНСТИТУТ СОЦІАЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ УНІВЕРСИТЕТУ «Україна». Інформація про заклад. – Електронні дані. – Режим доступу : <http://km.uu.edu.ua/>. – Назва з екрану.
12. Хмельницький обласний Благодійний фонд «Сіон». – Електронні дані. – Режим доступу : <https://sion.in.ua/>. – Назва з екрану. – Хмельницький обласний краєзнавчий музей. – НР.783-785.
13. Центральний державний історичний архів України (далі – ЦДІАУ). – Ф. 442. – Оп. 50. – Спр. 369.
14. ЦДІАУ. – Ф.442. – Оп. 54. – Спр. 392.
15. Цитович Г. Храмы армии и флота. Историко-статистическое описание. – Пятигорск, 1913. – 354 с.

Підготували:

Бібліотеки-філії №9 (вулиця Гастелло, 16, тел. 4-98-83, kmcb.f9@gmail.com) та №15 (вул. Гастелло, 16, kmcb.f15@gmail.com).